ATEŞ — ÇOCUKLAR İÇİN

Sayı: 7 5 Kuruş 7-1-1937

Bunları Biliyor musunuz?

Dünyada ne kadar otomobil ve motosiklet var ?

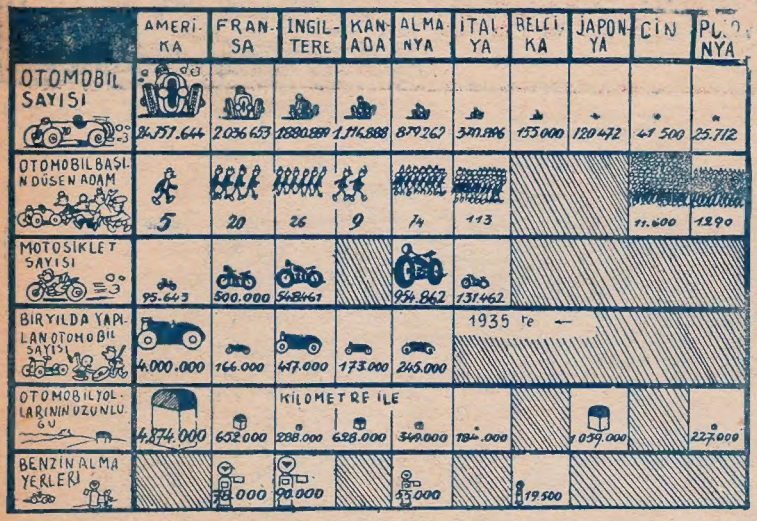

Bundan kırk elli sene evvelsi ilk otomobil yapıldığı zaman birçok kimseler, buna gülmüşler. Beygir dururken neden böyle, makineli bir arabaya lüzum görüldüğünü, anlamadıklarını söylemişlerdi. Hattâ, bir zamanlar Türkiye'ye otomobil sokulmasına bile engel olunmuştu.

Otomobilin geleceğin taşıma aleti olduğunu duyanlar pek azdı. Fakat işte bu gün bu azlığın haklı olduğunu görüyoruz. Bu gün otomobil, hemen her taşıma aletine meydan okuyor. Hızile, beygir arabalarını, ucuzluğu ile de tireni altediyor. Bazı memleketler, tiren yolundan ziyade otomobil yolu yapıyorlar. Çünkü tiren yolu yapmak, çok dağlık yerlerde pek pahalıya mal oluyor. Amerika'da tiren kumpanyaları, otobüs kumpanyalarının yaptığı rekabetten şikâyet ediyorlar. Tiren fiyatları ucuzladıkça ucuzluyor. Alman devlet tirenleri şirketi de otobüslerin yük taşımada gösterdikleri rekabete karşı gelmek için bir çok çarelere baş vurdu. Otobüsler ve yük otomobilleri bir yerden aldıkları eşyayı, gönderilen yerin ta deposuna kadar getirip bırakıyorlar. Halbuki tirenden bu eşya, ancak istasyonda boşaltılıyor ve oradan gene araba veya otomobille depolara gidiyor. Şimdi Almanya'da büyük vinçler, vagonları tekerlekleri üzerinden kaldırıyor, lâstik tekerleklere bindirerek kamyonların yaptıkları gibi, ta müşterinin dükkânına kadar götürüyor ve malı orada boşaltıyorlar.

Hasılı otomobil öyle bir aldı yürüdü ki karşısına çıkılmaz oldu. Hele içerisinde petrol ocakları bulunan memleketlerde (petrolden çıkarıldığı için) benzin de ucuz olduğundan (meselâ Amerikada litresi 5 kuruş) otomobil en ucuz taşıma aletidir.

Bugün otomobilin kullanılmadığı yer yok. Orduda en mühim taşıma ve çekme aleti o oldu.

Yukardaki cetvelde bazı büyük otomobil memleketlerinde bulunan otomobil sayısını, bir otomobile kaç adam düştüğünü, motosiklet ve bir yılda yapılan otomobil sayısını göreceksiniz. Bu arada benzin doldurma istasyonlarının sayısını da veriyoruz.

Mektuplar

Dünyanın en çok mektup yazan milleti Almanlardır. Bundan beş yıl evel Alman devlet postaları direktörlüğünün yaptığı bir istatistikte Almanya'da bir yıl içinde tamam 6,5 milyar mektup yazılıp gönderildiği meydana çıkmıştı. Aynı yıl içinde İngiltere'de yazılan ve gönderilen mektupların sayısı 4 milyarı bulmuştu. Yine o yıl içinde Fransada bir milyar mektup gönderilmişti. Amerika'da bu mesele için yapılan istatistik Amerikan mektuplarının da Almanya'daki sayıyı bulamadığını gösteriyordu. Çünkü Amerikalılar o yılda ancak beş buçuk milyar mektup göndermişlerdi.

Kuşlar ne kadar yüksekte uçabiliyorlar?

İnsan, her zaman gözlerini göğe kaldırınca, yükseklerde uçan kuşları kıskanmıştır. Bu kıskançlığın sonuncu da hep bildiğiniz gibi uçak, oldu. Fakat şimdi de uçak kuşları kıskandırıyor. Çünkü kuşlar hiçbir zaman uçaklar kadar yüksekte uçamazlar. Bugün uçakla 9000 metreye, balonla 14000 metreye yükselebiliyoruz. Halbuki en yüksekte uçan kuş kartaldır. Kartal 3000 metre yüksekliklere kadar çıkar. 1900 metreye kadar çayır kuşları, 1400 e kadar da kargalar yükselebilirler. Bildiğimiz diğer kuşlar 200 metreden yükseklere çıkamazlar..

(Başı 1 inci sayıda)

— Gemi hiç yürümedi mi ?

— Hayır Müsyü Aronaks. Sadece dalgalarla sallanarak olduğu yerde duruyor.

— Biz pek âlâ biliyoruz ki müthiş bir yolu var ; o halde bu yolu yaptıracak bir makinesi, bu makineyi kullanacak bir makinisti olacaktır. Boğulmaktan kurtulduk sanırım.

Tam bu sırada, sanki benim sözüme hak verdirmek içinmiş gibi, bu esrarengiz geminin arka tarafında sular karıştı, hiç şüphesiz ki sulara bir pervane çarpmakta idi ; ve gemi yürümeğe başladı. Biz en üst kısmına sarılabilecek kadar bir vakit geçmişti ki aşağı yukarı seksen santimetre kadar sulara gömüldü. Çok şükür, ki yolu fazla değildi.

Ned Land mırıldandı :

— Böyle deniz yüzünde giderse sözüm yok ; fakat dalmak hevesine kapılırsa derime iki dolar bile vermem ! Bu aletin içindekilerle konuşmak mecburiyetinde idik. Geminin yüzünde, teknik icabı bulunması lâzım gelen bir kapı, bir kapak, insan geçecek bir delik aradım. Fakat saç levhaları bağlıyan perçin çivileri her tarafta muntazam birer çizgi halinde idi.

Bundan başka ay da bulutlar ardına girdi, bizi zifiri karanlık içinde bıraktı. Bu denizaltı gemisine girebilmek imkânını bulmak için sabahı beklemek lâzımdı.

Artık kurtulmamız bu âleti yürüten esrarengiz gemicilerin hevesine bağlıydı ; dalacak olursa, mahvolmuştuk !

Bu ihtimal müstesna, geminin içindekilerle münasebete girişebileceğimizden şüphe etmiyordum. Eğer teneffüs ettikleri havayı kendileri yapmıyorlarsa, zaman zaman Okyanos'un yüzüne çıkmak mecburiyetindeydiler. Bunun için de geminin bir deliği, bir kapısı bulunmak lâzımdı.

— Sakin olunuz Usta Land ve siz Profesôr, lütfen beni dinleyiniz.

Komutan Ferragut tarafından kurtarılmağa gelince, bu nu tamamen unutmalı idik. Garbe doğru sürükleniyorduk. Yolumuz saatte oniki mil kadardı. Pervane dalgaları riyazî bir intizamla döğüyordu. Bazı bazı denizin yüzüne çıkarak fosforlu suları epey bir yüksekliğe fırlatıyordu.

Saat dörde doğru geminin yolu fazlalaştı. Bu baş döndüren hızla sürüklenirken tutunduğumuz yerde zorlukla durabiliyorduk, dalgalar müthiş birer kamçı gibi çarpıyordu. Çok şükür ki Ned Land çelik levhaya çakılmış halat bağlamağa mahsus geniş bir halka buldu, üçümüz de ona sımsıkı sarıldık.

Bu uzun gece nihayet bitti. Noksan hatıramla bütün hissiyatımı anlatamıyacağım. Hatırımda yalnız birşey kalmıştı. Denizin ve rüzgârın sakinleştiği sıralarda, uzaklardan akseden kaçıcı bir ahenk gibi, müphem sesler işitmiştim.

Bütün dünyanın boş yere izah etmeğe çalıştığı bu denizaltı gemisinin sırrı ne idi? Ona bu müthiş yolu veren nasıl bir makine idi?

Gün doğdu. Etrafımızı sabah sisleri sardı, fakat çok geçmeden dağıldı. Üst tarafında ufkî bir nevi taraçası bulunan tekneyi muayeneye başlamıştım ki geminin yavaş yavaş dalmakta olduğunu hissettim. Ned Land, çelik levhaları tekmeliyerek bağırdı:

— Vay canına!.. vay kâfir şeytan!.. Hey, misafir sevmiyen gemiciler, kapıyı açın be!.. fakat, pervanenin gürültüsü içinde ses işittirmek çok zordu. Yine bin şükür ki, suya batmamız durdu.

Birdenbire, geminin içinden şiddetle açılan bir kilit sesi işitildi. Çelik levhalardan biri kalktı. Bir adam göründü ve garip bir çığlık koparark tekrar içeri girdi.

Birkaç saniye sonra, birbiri arkasından iri yarı sekiz gemici çıktı, tanınmamak için yüzlerini sarmışlardı, hiç konuşmadan bizi aldılar, büyük geminin içine soktular.

VIII

Mobilis in Mobili

İçeri kaldırılmamız nekadar kabaca olmuş ise, bir şimşek kadar da çabuk olmuştu. Arkadaşlarım ve ben ne olduğumuzu bilemedik. Bu yüzen hapishaneye tıkılırken ne duyduklarını bilemem, fakat benim her tarafım buz kesildi. Kimin eline düşmüştük? Hiç şüphesiz ki denizleri kendilerine mahsus bir şekilde soymağa çıkan yeni bir takım korsanların!

Küçücük saç levha, üzerime kapanır kapanmaz karanlık içinde kaldım. Dışardaki ışığa alışmış olan gözlerim hiçbir şey görmüyordu. Çıplak ayaklarımın demir bir merdivenden indiğini anladım. Sımsıkı yakalanmış olan Ned Land ile Conseil arkamdan geliyorlardı. Merdivenin altında bir kapı açıldı ve beni içeriye tıktılar, kapı üzerimize madenî bir gıcırtı ile kapandı. Bizbize kalmıştık, nerede idik? Söyliyemem, ancak tahayyül etmeli. Kap karanlıktı. En karanlık gecelerden daha karanlıktı.

Bu esnada, bu snretle karşılanmamıza fevkalâde hiddetlenen Ned Land ağzına geleni söylüyordu:

« Kâfir şeytan!. diye bağırıyordu, al sana misafir ağırlamada Kaledonya'lılara taş çıkartan bir takım herifler! insanı bir yemedikleri kaldı ! Fakat şunu söyliyeyim,ki beni öyle pek te kolay kolay yiyemezler.

Conseil :

— Sinirlerini yatıştır dostum Ned Land, dedi, vaktından evvel hazırlanma, kızartma olmak için daha tandıra atılmadın!

Kanadalı atıldı :

— Tandır mı? dedi, hayır, fırına, fırına !. Çok şükür ki «bowie - Kniefe» im yanımda, bana nasıl hizmet edeceğini pek iyi bilirim, bana elini uzatacak olan ilk haydut...

«bowie - Kniefe» Bir Amerikalının daima üzerinde taşıdığı geniş ağızlı bıçaktır. Zıpkıncıya:

—Okadar ürkme Ned-Land, dedim, lüzumsuz hiddetin ile vaziyetimizi müşkülleştirme. Bizi dinlemedikleri ne belli? Hele bir kere nerede bulunduğumuzu anlamıya çalışalım!

Karanlıkta el yordamı ile yürümeğe başladım. Beş adım sonra karşıma perçinlenmiş levhalardan demir bir duvar çıktı. Dönerken, etrafına iskemleler sıralanmış tahta bir masaya çarptım. Bu zindanın tabanında, ayak sesini boğan phormium dan yapılmış kalın bir keçe vardı. Dıvarlarda ne bir kapı, ne de bir pencere yeri vardı. Conseil ile beraber etrafını devrederek yirmi ayak uzunluğunda ve on ayak genişliğinde bir yer olduğunu anladık. Yüksekliğine gelince, boyunun uzunluğuna rağmen Ned Land onu ölçemedi.

Yarım saat kadar geçmişti, ki bulunduğumuz vaziyet birdenbire değişti, ortalık birdenbire çok şiddetli bir ışık ile aydınlandı. Bu ışık okadar şiddetli idi ki, gözlerim ilk önce dayanamadı. Geminin etrafında muhteşem bir fosfor halkası gibi gördüğümüz aydınlık gibi bir elektrik kaynağından geliyordu. Şiddeti karşısında kapanan gözlerimi açtım. Aydınlığın tavanda bulunan yarım kürre şeklindeki bir fanustan geldiğini gördüm.

Elinde pıçak müdafaa vaziyetinde duran Ned Land:

— Nihayet aydınlığa kavuştuk! diye bağırdı.

Ben:

— Evet aydınlığa kavuştuk ama ne olacağımız hâlâ karanlık! dedim.

Hiçbir şeyin heyecana düşürmediği Conseil:

— Müsyü sabırlı olsun! dedi.

Bu ani ışık sayesinde odanın her tarafını gözden geçirdim. İçinde eşya namına bir masa ile beş iskemle vardı. Görünmeyen kapı, sımsıkı kapanmış olacaktı. Kulağımıza hiçbir gürültü gelmiyordu. Sanki bir ölüler gemisi idi. Okyanosun yüzünde yürüyor muydu?Okyanosun derinliklerine mi dalmıştı? anlayamadım.

Bununla beraber tavandaki lâmbanın yanması sebepsiz olamazdı. Gemi tayfalarının gözükmekte gecikmiyeceklerini umut ediyorum. Çünkü insan, unutmak istediklerinin zindanını da aydınlatmaz.

Aldanmamıştım. Bir kilit sesi işitildi, kapı açıldı ve iki adam göründü.

Birisi kısa boylu, geniş omuzlu pehlivan yapılı idi. Kalın enseli kafasında kara ve sık saçları vardı; pos bıyıklı, bakışları canlı ve tesirli idi. Fransanın Pruvans ahalisinde görülen cenup halkının canlı ve hareketli karakterine sahipti. *İnsanın hareketleri ruhunun mecazi ifadesidir*, diyen «Diderot» nekadar doğru söylemiştir. Bu küçücük adam bu sözün canlı bir müşahididir. Öyle hissolunuyordu ki, konuşurken birşeyi ballandırıp dillendirmeğe, lep diyerek leblebiyi anlatmağa, sözlerini nükteler, kinayelerle süslemeğe meraklıdır. Fakat bunu anlamak mümkün olmadı, çünkü karşımda acayip, anlaşılmaz bir dille söylüyordu.

İkinci meçhul adam biraz fazla tafsilât ile tarif edilmeğe değer, psikoloji bilginlerinden Gratiolet yahut Engele'in talebelerinden biri, bu adamın yüzüne bakar bakmaz açık bir kitap gibi ruhunu okuyabilirdi. Hiç tereddüt etmeden hâkim vasıflarını söyliyebilirim: Kendine güvenen bir adamdı, çünkü, omuzları arasındaki kavsin üzerinde başı pek asil bir eda ile yükseliyordu. Kapkara gözleri, soğuk bir emniyet ile bakıyordu. Sakin bir adamdı, çünkü derisinin rengi uçuk, sarı idi, bu kanının sükûnetine delildi. Enerjik bir adamdı, çünkü kıllı adeleleri mütemadiyen oynuyordu. Cesur bir adamdı, çünkü soluk alırken bütün genişliği ile açılan ciğerleri canlılığına şahitti.

İlâve edebilirim ki bu adam mağrur idi; sakin ve metin bakışlarından mütefekkir olduğu anlaşılıyordu; yüzünden çıkarılan manalarla ve vücudunun hareketlerile, hiç tereddüt etmeden söylenebilir, ki serbest düşünceli bir sdamdı.

Bu adamın karşısında, epice bir emniyet geldi; ve onunla karşılaşmamızda bir uğur buldum.

Yaşını kat'î olarak tahmin edemedim ama, otuz beş ile elli arasında idi uzun boylu, açık alınlı idi. Burnu düz, ağzı düzgün, dişleri güzel. elleri ince ve zarifti. Bu adam şimdiye kadar gördüğüm insanların en güzeli, en mükemmnli, metedilmeğe en çok değerli olanıydı. Birbirinden biraz açık gözleri, ufkun dörtte birini hiç güçlük çekmeden görebilirdi. Bu hassasından dolayı, Ned Land'dan daha fazla bir görüş kudretine sahipti. Bu meçhul adam gözlerini birşeye diktiği zaman, kirpikleri birbirine yaklaşıyor ve geniş göz kapakları, görünen sahayı daraltmak istiyormuş gibi gözünün hadekalarını kapıyordu; ve öyle bakıyordu! Ama ne bakış! Sanki uzaktaki şeyleri büyütüp gözünün önüne getiriyordu! Sanki ruhunuzun içine bakıyordu!

Sanki, sizin gözünüzün önünde kesif bir kütle halinde duran sulara baktığı zamam, bakışı suları delip denizlerin en derin uçurumlarını görüyor ve okuyordu!

Her iki meçhul adamın başında deniz porsuğu kürkünden birer bere vardı. Ayaklarına fok derisinden gemici kundurası giymişlerdi. Sırtlarındaki esvaplar hususî bir dokuması olan bir nevi kumaştan yapılmıştı ki vücutlarına tam bir hareket serbestliği veriyordu.

Uzun boylusu, hiç şüphesiz ki bu gemidekilerin reisi olacaktı, hiçbir söz söylemeden, bizi fevkalâde bir dikkat ile gözden geçirdi. Sonra yanındakine dönerek anlıyamadığım bir dille birşeyler söyledi. Kullandığı dil gayet ahenkli ve lâtif idi. Öteki, başını salladı ve kat'iyen anlaşılmaz iki üç kelime ilâve etti. Sonra gözlerini bana dikerek beni sorguya çeker bir vaziyet aldı.

Güzel bir Fransızca ile dilinden hiçbir şey anlamadığımı söyledim; fakat onun da benim sözlerimden birşey anlamadığı görülüyordu. Conseil:

— Müsyü başımızdan geçenleri anlatsalar, belki bu müsyüler birkaç kelimesini anlarlar! Dedi.

Hiçbir noktasını kaçırmadan ve kelimeleri tane tane söyliyerek maceramızı anlatmağa başladım. Adlarımızı ve neci olduğumuzu söyledim; profesör Aronaks'ı, hizmetçi Conseil'i, ve zıpkıncı usta Ned Land'ı takdim ettim.

(Arkası gelecek sayıda)

Düşündürücü polis hikâyesi:

Ölüm Telefonu

Ali Çetin, mikrofonu elinden bıraktı:

—Birisini öldürmüşler!. dedi.

Can sıkıntısile yüzüne baktım:

— Ne, yani.. Şimdi yemeği yarıda mı bırakacağız?.

— İstersen sen ye.. ben gidiyorum.

— Dur canım.. ben de geliyorum.

On dakika içinde büyük otelin önünde idik. Şoförün parasını verdikten sonra kapıda bizi bekler görünen gençten ve şık bir adam yolumuzu kesti.

— Çok teşekkür ederim, çabuk geldiniz..

Tanıştığımız adama baktım. Güzel bir yüzü vardı. Dikkatle traş olmuş, briyantinli saçlarını muntazam, arkaya taramıştı. Kara kaşlarının altında, iri siyah gözlerinden dehşetli bir zekânın ışıkları saçılıyordu. Sinirli ve çabuk hareketler yapıyordu. Bizi otele sokar ve merdivenlerden çıkarırken kısaca anlattı:

— Tüccar Alp oğlu eski müşterilerimdendir. Adana'nın çok zengin fabrikatörlerinden biridir. Bugün öğle yemeğini erken yemiş ve odasına çıkmıştı. Çıkmadan önce telefon santralına tembih etmiş, ticaret odasile konuşmak istediğini söylemiş.. Matmazel de arayıp odayı bulmuş. Tam ticaret odasını onun odasındaki telefona bağlıyacaktık. O, odasına çıkalı beş dakika kadar olmuştu. Yukarıdan birdenbire kulakları sağırlatan bir silâh sesi işittik. Ben o sırada onun odasının yanındaki dairede bulunuyordum. Hemen içeriye girdim.. Alp oğlu kanlar içinde yerde yatıyordu. Onun tam karşısında, kalöriferin bulunduğu köşede, en iyi arkadaşlarından komisyoncu İbrahim Dündar vardı. İbrahim Dündar'ın elinde koca bir tabanca gördüm. Namlosundan hâlâ duman çıkıyordu ve kendisi bayılmış gibi duvarın dibine çökmüştü.

Bu tabloyu görünce, tabiî, komisyoncunun, tüccarı öldürmüş olduğunu derhal anladım. Hemen polise telefon ettik. Gelen iki memur, komisyoncuyu ayıltıp bir odaya aldılar. Arkasından da size gelmenizi rica ettik.

Bu sözler bitince biz de iki kanatlı bir oda kapısının önünde durmuştuk. Ali Çetin, kapıda bekleyen polisin selâmını aldı ve:

— Doktor geldi mi ?.. diye sordu.

— Çağırıldı bayım.. şimdi neredeyse gelir..

Müddeiumumî cevap vermedi. Kapıyı açtık odaye girdik.

Burası büyük ve geniş bir oda idi. En lüks otellerde rastlanan odalardan, zaten Cümhuriyet otelinin İstanbul'un birinci sınıf otellerinden biri olduğunu hemen herkes bilirdi.

En uzak köşede güzel bir karyola duruyordu. Ortada ve pencereye yakın büyük bir yazı masası; üzerinde bir telefon vardı. Telefonun kulaklığı masanın üstünde yatıyordu. Tüccar, yazı masasının dibine boylu boyuna uzanmıştı.

Ben, bir iskemleye oturmuş etrafı gözden geçiriyordum. Ali Çetin bu arada ölüye ve ölüye yakın mobilyalara ve eşyaya bakıyordu.

İlk önce, ölünün üstüne eğildi ve herzaman yaptığı gibi yüksek sesle söylenmeğe başladı:

— Hımm... Kurşun burnunun sağ tarafından ve ağzın biraz üstünden girmiş. Deliğin etrafındaki etler ve deri yanmış.. Barut izleri de var.. Demek ki tabancanın namlosu, ölünün yüzünün pek yakınında imiş..

Sonra durdu. Ölünün yatış vaziyetine baktı. Ben sordum:

— Kurşun, kaloriferin dibinden atılmış.. değil mi?

Düşünceli bir tavurla:

— Bilmem.. dedi, bu adam ayakta ve yazımasasına doğru dönmüş bir halde duruyormuş. Bu taktirde, kalorifer solunda kalır.. Kurşun pencerenin solundan doğru gelmiş. Şu halde öldürenin de yazı masasının ve telefon makinesinin arkasında durmuş olması lâzım.

— Peki ama, katili, kaloriferin dibinde bulmuşlar.

— O, olabilir.. sonradan oraya gitmiştir. Şimdi kafa tasını delip çıkan kurşunu aramalıyız.

Gözlerile yazıhanenin karşısına iki pencere arasına gelen duvarı süzdü. Ve birden gülümsedi.

— Buldun mu?. dedim.

Cevap vermedi. Kapının önünde bulunan polise seslendi:

— Oğlum. Bana şu duvarda bir oyuk açabilecek çekiç ve burgu lâzım.

Beş dakika sonra istedikleri gelmişti. Polis te kollarını sıvadı. Tam hep birlikte, duvardaki deliği genişletmeğe başlıyacaktık ki, içeriye mütecessis gözlerle ortalığı süzen otel müdürile, doktor girdiler.

Doktoru selâmladık, adamcağız haylı pişkindi. Derhal işine başladı.

— Ölmüş.. dedi. En aşağı bir saat kadar evvel ölmüş olmalı. Sebebi de malûm..

Bir sürü lâtince ve fransızca isimler saydı. Sonra raporunu imzalıyarak çıktı..

Otel müdürü içerde kalmış bizimle beraber deliğe yakınlamıştı.

— Katili dinlemiyecek misiniz?.. İçeriki odada polisin yanında.. diye söylendi.

Ali Çetin sıkkın:

— Hayır.. diye cevap verdi Şimdilik lüzum yok.

Ben:

— Lâkin birader.. dedim. Burada ne uğraşıyorsun?. Öldürenin kim olduğu belli, ölen de burada.. şimdi, duvarları delmekte mana var mı ya?. Yoksa başka birşey mi buldun?.

Ali Çetin, canı sıkıldığı zamanlar, yabancı birisi olsa fena halde çatar, ahpabı olsa hiç cevap vermezdi. Bana da hiç cevap vermedi. Şöyle bir beni sözdü. Sonra otelciye döndü:

— Siz merak etmeyin.. dedi, ben katili de sorguya çekeceğim.. Bu iş tabiî otelinizin adı için çok fena oldu. Polisin buradan bir an evvel gitmesini isterseniz.. Az birşey sabredin. Biz meseleyi apaçık ortaya koymak mecburiyetindeyiz..

Sonra başile, artık konuşacağı bir şey kalmadığını anlatmak istiyen bir işaret yaptı. Bu hareket aynı zamanda otel müdürüne, dışarı çıkmasını da emrediyordu.

Beş on dakikalık bir çalışmadan sonra nihayet duvarın taşları arasında ezilmiş kurşunu bulmuştuk. Müddeiumumî, katil kurşunu evirip çeviriyordu. Maden o hale gelmiş, asıl şeklini o derecede kaybetmişti, ki bunun bir tabanca kurşunu olduğunu ispat etmek için bin şahit lâzımdı. Fakat Ali Çetin'in mikroskoplara benziyen gözleri bu parlak ve ezik maden parçası üzerinde birçok şeyler sezdi.

— 6,35 çapında bir tabancanın kurşunu.. dedi. Bir brovnig tabancasından çıkmış.. Şimdi bunun kovanını bulmalıyız..

Duvardan düşen kireçler, üstümüzü, başımızı toz toprak içinde bırakmıştı. Biraz temizlendikten sonra odada kovanı aramağa başladık..

Hayret.. Aramadığımız bir yer, bakmadığımız bir köşe kalmamış.. Fakat ne kovan, ne de ona benzer birşey bulunmuştu. Ali Çetin:

— Tamam.. dedi. Umduğum gibi.. Katilin en büyük hatası..

Alpoğlu, kanlar içinde yerde, yatıyordu.

Sonra polise seslendi:

— Otel müdürünü çağırınız.

Şık genç bir iki dakikada gene önümüze dikilmişti. Müddeiumumî sakin bir sesle:

— Şimdi katili buraya getirtebilirsiniz.. Elinde tabancası var. Diyordunuz, onu da getirtin ve işlerinize engel olmazsa siz de burada bulunun..

İki polis arasında içeri giren adamda katilden ziyade, hücuma uğramış, soyulmuş birisi hali vardı. Orta boylu ve ak saçlıydı. Elli yaşlarında kadar olmalıydı. Gözleri muhakkak ki ağlamaktan kıpkızıl olmuş, şişmişti.. Saçı başı dağınıktı. Kendisine bakılmasını, gözlerini kimsenin görmesini istemiyormuş gibi başını önüne iğiyordu. Fakat arada bir rastlanan bu gözlerde bir vahşet ışığı vardı. Bakışları sertti, sanki bu gözler, bu adamın değil, bu vücudün içinde yaşıyan bir şeytanın gözleriydi. İçimden:

— Haline bakan aldanıyor ama.. tam bir cani tipi.. dedim.

Ali Çetin, herifi karşısında bir iskemleye oturttuktan sonra polislere dışarıda beklemelerini emretti ve birdenbire sordu:

— Alpoğlunu neye öldürdünüz?..

Beriki sustu. Hep birden gülümsedik. Fakat sonra yutkundu:

— Ben öldürmedim.. dedi. Ben kimseyi öldürmedim.

— Elinizde namlosundan duman tüten bir tabanca, beyninden kurşun geçip ölen bir adamın karşısında bir odada görülüyorsunuz. Sonra o adamı öldürmediğinizi iddia ediyorsunuz.

Öteki ağlar gibi:

— Hayır., hayır diye haykırdı. Ben öldürmedim, ben kimseyi öldürmedim.

Ali Çetin, ciddî ve sinirli devam etti.

— Neye öldürdünüz? Biz sorduk, sizin ona borcunuz varmış. Odada yüksek sesle bunun münakaşasını yapmışsınız. Siz buraya bir tabanca ile gelmişsiniz., demek ki onu öldürmeği evvelden tasarlıyordunuz.

Katil âdeta tepiniyor,

— Hayır.. hayır.. diyordu. Benim tabancam filân yok.. boyuna bir tabancadan bahsedip duruyorlar. Neredeymiş o tabanca, buraya öyle birşey getirmedim.

Müddeiumumî polislerden birini çağırttı. Tabanca getirildi. Bu, iri bir polis tabancasıydı. Ali Çetin, tabancayı eline aldı. Gözlerinin birdenbire değiştiğini, yüzünden şeytanca bir gülümseme bulutu geçtiğini gördüm. Sonra birdenbire:

— Götürün bu adamı.. dedi.

Artık orada yapacak bir işimiz kalmamıştı. Otelden çıkmağa hazırlandık. Ali Çetin, otel müdürünü yanına çağırdı:

— Bu adam burada bir iki gün daha kalacak.. dedi. Ben otelin etrafına nöbetçiler koyacağım emniyetli olsun.. diye..

Otel direktörü:

— Muhakkak burada kalması lâzım mı? dedi..

— Evet..

Ve çıktık.

. . . . . .

İki gün sonra kahvaltı sırasında gazetemi okurken birdenbire polis haberlerinde gözüme çarptı. Cümhuriyet oteli müdürü polis tarafından tevkif edilmişti. Şık genç birdenbire gözümün önüne geldi. Kendi kendime, acaba ne oldu?. diye sordum. Haberi daha ziyade okuyunca, hayretim arttı. Çünkü müdürün, tüccar Alpoğlu'nu öldürmek suçile yakalandığını öğrendim. Bu, ne demekti?. Katil belli olmuştu ya..

İlk işim Ali Çetin'e gitmek oldu. Birlikte dışarı çıktık. Bir kahveye oturduk. Müddeiumumî kurnaz kurnaz gülümsiyerek anlattı:

— Ben daha otel müdürü bize vakayı anlatırken, şüphelenmeğe başlamıştım. Niçin biliyor musun? Herifin bizi inandırmağa çalışan hali, gözüme çarptığı için.. Şimdi dinle beni.. Bir adam ölü olarak bulunuyor. Karşısında, en aşağı dört metre uzakta bir başkası, elinde - gûya namlosundan duman çıkan bir tabanca ile, ki biz bunu göremiyoruz - baygın bir halde bulunuyor. Bu adam neye bayılmıştır?. Acaba ölü, ölürken ona vurdu mu?. böyle şey olur mu?. Görülmüş müdür? Beynine bir kurşun yiyen adam karşısındakini bayıltacak bir kuvvette midir?. Üstelik biz ölenin 6,35 çapında bir kurşun yemiş olduğunu tesbit ediyoruz. Hem de kurşun gayet yakından çekilmiş, zira ölünün yüzünde yanık ve barut izleri var. Halbuki bana katilin elinde bulunan tabancayı getirdiler. 7,65 çapında idi. Üstelik de bu tabancanın yeni kullanılmış olduğuna delâlet edecek hiçbir şey yoktu. Bir odada bir tabanca atılırsa orada kurşunun kovanı da bulunur. Halbuki biz kovanı bulamadık. Katil bayıldığına göre kovanı o almış olamazdı. O halde kovan ne olmuştu?.

— Bu, bukadar mühim bir mesele mi? diye sordum.

— Elbette .. dedi. Kovan kimde ise katil odur. Yani kovanı kim kaldırmışsa öldüren de odur.. Çünkü kovan olsa olsa ancak kurşunu atan tabancada kalmış olabilirdi. Bir kere katil diye yakalanan adamın elindeki tabanca, tüccarı öldüren kurşunun çıktığı tabanca değildi.

Şu halde o adam katil olamazdı. Halbuki birisi bizi onun katil olduğuna inandırmak istemişti. Bu da otel müdürü idi. Artık bütün şüphelerim otel müdürü üzerinde toplanıyordu. Onun için, katil diye yakalanan adamı mahsustan iki gün otelde bıraktım. Bu suretle kendisi farkına varmadan otel müdürünü de göz hapsi altına almış oluyordum. Nihayet araştırma ve soruşturmalarıma başladım. Sonu ne oldu biliyor musun?.

— Hayır..

— Tabiî bilemezsin.. Bak ne oldu?. Bu, tüccar Alpoğlunun kimsesi yok. Ölünce, yaşıyan uzaktan biricik akrabası otel müdürü kalıyor, bütün malı ona kalacak. Alpoğlu İstanbul'la her gelişinde bu otelde kalırmış. Müdür bu adamı öldürmeği uzun zamandanberi tasarlamış.. Zahir şimdiye kadar yapamamış olacak. Herif, tüccarı öldürmeden önce yan odada bekliyen komisyoncuya afyonlu sigara ikram ederek adamcağızı uyutuyor. Tüccarı öldürdükten sonra adamı ölünün bulunduğu odaya taşıyor. Otelin bir tarafı tamir edilmekte olduğu ve kapılar, duvarlar çok kalın olduğu için silâh sesini kimse duymuyor. Zavavallı afyonlunun eline bir kurşunu eksik bir tabanca tutuşturuyor. Bu arada bir hata yapıyor, tabancalar arasındaki çap farkının çakılabileceğini unutuyor. Her iş bittikten, mizansen hazır olduktan sonra polise haber veriyor.. O, bize vakayı anlatırken silâh sesini duyduğunu, sonra da o sırada tüccarın odasının yakınında bulunduğunu söylemişti. Eğer tabanca aşağıdan da duyulmuş olsaydı. Herkes yukarıya üşüşecek, o da ne baygın komisyoncuyu odaya taşıyabilecek, ne de kendisini kimseye göstermeden kurtarabilecekti. Otel duvarları okadar kalın, ki tabanca atıldığını aşağıda kimse duymamış.

— Bıravo.. Çetin.

Çetin gülümsedi. Fatat ben:

— İtiraf etti mi?. Dedim..

— Evet..

— İyi amma birşey daha eksik.. Öldüren kurşunun çıktığı tabancayı buldun mu?

— Tabanca ile öldürülmemiş!. dedi.

— Ya ne ile?.

— Telefonla...

— Telefonla mı?.

Hayretten hayrete düşüyordum. O anlattı:

— Ben, otelin kilerinde bir telefon aleti buldum. Bu aletin söz söylenecek yeri gayet ustaca tertibatla bir silâh haline getirilmişti. Telefonun içersine bir kurşun yerleştiriliyor. Telefon zili çaldı, değil mi?.. Açmağa kalkarsan kulaklığı kaldırman lâzım. Kaldırıyorsun. Cevap gelmiyor. Yandaki çengele parmağınla basıyorsun, ki öbür tarafta zil çalsın diye.. Basarbasmaz bu çengel bir tetik vazifesi görerek kurşunu patlatıyor ve tabiî, tam yüzünün ortasından vuruluyorsun.. Tüccarın, ticaret odasına telefon etmek istediği belli olduğuna göre, otel müdürü evvelden çıkıp, telefon aletlerini değiştiriyor.

— Demek ki tüccar öldükten sonra telefonu alıp aşağıya indirmiş..

— Evet.. Kurşunun kovanı da hâlâ içinde duruyordu. Her katil bir yanlışlık yapar, zaten yanlışlık yapmasalar onları yakalamak bir şans işi olurdu. Bu adamın yanlışlığı da bizi çok aptal sanması ve kendisinden çok emin olmasıydı..

Ve Çetin kurnaz kurnaz gülümsedi. Bu halile, sanki:

— Bende öyle kolayca atlatılacak bir adam yüzü var mı?.

Demek istiyordu. Hakkı vardı.

ATEŞ Çocuklar'ın Bulmaca Çözüleri

Birçok okurlarımız bize, altıncı sayıda biten Bulmaca Serisi çözü kuponlarının nereye gönderileceklerini, hangi kutulara atılacaklarını soruyorlar. Okurlarımız, Yavrutürk'ün, Ateş Çocuklar'ın, Çırak Uçman'ın Türkiye Yayınevi basılarından olduğunu elbette bilirler. İstanbul'un birçok yerlerinde yayınevimizin bilmece ve bulmaca kutuları vardır. Ateş Çocuklar bulmaca kupon ve çözülerini de bu kutulara atabilirsiniz. Aşağıda bu kutuların bazılarının adreslerini yazıyoruz:

1 — Beşiktaş; tıramvay durağı, Tütüncü Cafer. 2 — Kadıköy; Altıyol ağzı, Tütüncü Zeki. 3 — Sultanahmet; Taş mektep yanında, Kırtasiyeci Habip. 4 — Aksaray karakol karşısında Kırtasiyeci İsmail Hakkı. 5 — Şehzadebaşı caddesi, Tütüncü Hayriye...

Evelce de söylediğimiz gibi, okurlarımızın çözüleri göndermekte acele etmeleri lâzımdır. Verilen zaman geçtikten sonra gelen çözüler kabul edilmiyecektir.

Bozkurtların Ölümü

BÜYÜK TÜRK TARİHİNİN ROMANI

Yazan: ATSIZ

I

621 yılı yazında bir gece

Atlılar geniş çayırlığa dağılmışlar, dinleniyorlardı. Atından inmemiş olan yüzbaşı Işbara Alp buyruklar veriyor, atını öteye beriye sürüyordu. Gece basıp ortalık iyice kararınca o da atından indi. Çerilerin yaktıkları ateşe doğru yürüdü. At uşağı Çalık onun atını almış, gezdiriyordu.

Bu gece yüzbaşının gönlünde bir sıkıntı vardı. Bilmeden iş görüyordu. Ateşe doğru ısınmak için yürümüştü. Ateşe yaklaşınca yaz olduğunu, ısınmak gerekmediğini hatırladı. Çeriler et kızartıyorlardı. Ateşe varınca erlerden birisi diz yere vurarak [1] yüzbaşıya bir çamçak kımız sundu [2]. Işbara Alp kımızı dikti. İsteksizce içti. İkinci bir erin sunduğu et kızartmasını almıyarak yanlarından ayrıldı. Biraz ilerideki büyük ağacın dibine geldi. Bir oyuğa oturdu. Baktı, dalakaldı...

Türkelinin parlak ışıklı ayı dört yanı ışıtıyordu. Çeriler birer ikişer otlara uzanıyorlar, uyuyorlardı. Kimisi atını tımar ediyor, birisi de kızdırdığı demirle kolundaki yarayı dağlıyordu.

[1] Eski Türkler, büyükleri, dizlerini yere vurarak selâmlarlardı.

[2] Kımız, kısrak sütünden yapılmış Türk içkisidir. Çok besleyicidir. Çamçak tahtadan yapılmış bardak demektir.

Onbaşı Yamtar ateşin biraz uzağında oturmuş, hem pusatlarını [3] gözden geçiriyor, hem de kızarmış bir et parçasını yiyordu. Savaş günlerinde onbaşı kendisini iyi kullanır, çürük tahtaya basmazdı. Üç günlük yemeği bir günde yer, sonra üç gün ağzına bir lokma koymadan dayanır, gücünü de kaybetmezdi. Savaştan önce de kılıcını biler, okların ucunu keskinleştirirdi.

Onbaşı, kılıcını iyice biledikten sonra bir de denemek istedi. Yerden bir ot koparak kılıcın keskin kıyısına değdirdi. O bu dokunuşla kesiliverdi. Aynı zamanda arkadan bir ses duyuldu: «Kılıcın keskin ama usun [4] da keskin mi?». Yamtar başını çevirmeden cevap verdi: «Sırasında o da keskindir».

— Öyleyse bil bakalım, bu gece yüzbaşı neden bunlu [5]?

Bu sözleri söyliyen kişi yavaşça onbaşı Yamtar'ın yanına çöktü. Bu; onbaşı Pars'tı.

[3] Pusat = silâh.
[4] Us = akıl.
[5] Bunlu = kederli.

Yamtar'etinin son lokamsını da ağzına attıktan sonra gözlerile geniş çayırlıkta yüzbaşıyı aradı. Yüzbaşı kımıldamadan kovukta oturuyor, ileriye bakıyordu. İki onbaşı konuşmağa başladılar. Yamtar dedi ki:

— Kurt Kaya, elini çöz!..

— İki gün önce Çuluk Kağan'ın önünde yapılan kılıç oyunlarında yüzbaşı Işbara Alp yenildi. Onun için sıkıntılı duruyor.

— Yüzbaşı kime yenildi?

— Tunga Tigin'e.

— Yüzbaşı bunun için neden üzülsün? Tunga Tigin'i kılıçta kimse yenemez ki yüzbaşı yensin. Hem yüzbaşı yenilse de gene bahadırlıkta Tunga Tigin'le denk sayılır. Kılıç oyununda Tunga Tigin, Işbara Alp'ı yendiyse at yarışında, ok atmada da Işbara Alp, Tunga Tigin'e üstün geldi.

— Peki öyle ise neden sıkılıyor?

Onbaşı Pars birkaç yudum kımız içtikten sonra cevap verdi:

— Binbaşı olacaktı, olamadı.

Yamtar, biraz düşündü. Bu sebep onu kandıramamıştı:

— Işbara Alp, binbaşı olmadım diye bunalacak kişilerden değildir.. dedi.

— Ben de binbaşı olmadığı için sıkılıyor demiyorum.

— Ya ne diyorsun?

— Işbara Alp binbaşı olamadı. Buna da İ-çing Katun sebep oldu. Yüzbaşı buna kızıyor diyorum.

— Yüzbaşı buna nasıl kızar? İ-çing Katun, Çuluk Kağan'ın karısıdır.

— Karısıdır ama Çinlidir.

İki onbaşı uzun zaman sustular. Dalmış gibi idiler. Onbaşı Pars söze başladı:

— Gözümle gördüm: Kağan'ın otağı yanında yüzbaşı, Katun'u selâmlamadı. Görmemiş gibi yaptı.

— Doğrusunu istersen yüzbaşı haklıdır. Katun neyse ama, bizim elimizde tutsak [6] olan Çinliler de artık işlere karışmağa başladılar.

— Işbara Alp ta bunun için Çinlilerden tiksinir. Katun'u selâmlamadığı için binbaşı olamadı. Öfkeden uykusu kaçmıştır.

— Bizim Çuluk Kağan, bahadır, iyi Kağan'dır ama şu çinli karıyı almasaydı daha iyi olurdu.

— Bu çinli karı bizim başımıza kötü işler açacak diye korkuyorum.

Çinde eskiden Sui kağan ailesi vardı. Şimdi Tang kağan ailesi çıktı. Bu kadın eski aile-

[6] Tutsak — esir.

dendir. Çinde gene kendi ailesinin hâkim olması için Çuluk Kağan'ı kışkırtıyor diyorlar.

— Kışkırtırsa ne çıkar? Bizce hepsi bir değil mi?

— Orasını yüzbaşı bilir. Bana kalırsa susup uyumak daha iyi. Sıkıntılı nesneler konuşup boşboğazlık etmekten terlemiş, sırsıklam olmuşum.

***

Işbara Alp, karşı yatan kara dağa bakarken, yarın o dağın ardında toplanıp Çin'e akın edecek orduyu düşünüyor, akın olduğu halde neden içinin sıkıldığını anlıyamıyordu. Koca çayırlıkta çıt kalmamıştı. Rüzgâr üflemiyordu bile... Işbara Alp büsbütün sıkıldı. Börkünü başından, sadağını sırtından çıkardı. Genişlemek, sıkıntısını gidermek istedi. Boşuna.. Dönüp ardına baktı. Bütün atlar başları yukarda, kulakları dikilmiş duruyordu. Yüzbaşı: «Sıkılan yalnız ben değilmişim.» diye mırıldandı. Uyuyan çerilerin arasını gezmek için börkünü giyip sadağını takındı. Şaşılacak şey! Uyumuş, dalmış gibi gözüken çıt çıkarmıyan bu çerilerin hepsi uyanıktı. Yattıkları yerde yıldızları, ayı seyrediyorlar, çevrelerî, yenlerile terlerini siliyorlardı. Geceleyin böyle bir sıcaklık şimdiyedek görülmemişti. Yüzbaşı yeniden eski yerine geldi. Gökyüzüne baktı. Gözleri gökte dikili kaldı. Batı yanından kara bir bulut hızla geliyordu.

Bu bulut bir Çin atlısına benziyordu. Yeryüzünde bir ot bile kıpırdamazken, gökyüzünde bulutun bu kadar hızlı dolaşmasını yüzbaşı iyi bulmadı. Kendi kendine, bir uğursuzluk olacak diye düşündü. Tam o sırada yanından yıldırım gibi birşeyin fırladığını gördü. Bu bir hayvan, belki bir tilki idi. Nereden çıkıp nereye gittiği belli değildi. Canı sıkılan yüzbaşı tilkiye benziyen hayvanı da görünce birdenbire sadağa el attı. Yıldırım hızı ile yayına bir ok yerleştirdi. Düz çayırlıkta kaçan hayvanı gezleyip [7] oku fırlattı. Yüzbaşının oku boşa gitmişti. Işbara Alp otuz beş yıllık ömründe ilk defa attığını vuramamıştı. Birdenbire yüzünde bir soğukluk duydu. Sonra hızla geriye dönerek bağırdı:

— Çalık!

Sert bir ses cevap verdi:

— Buyur!

— Toplan borusu çal!

Fakat Çalık daha boruyu dudaklarına götürmeden ışıklı gece birdenbire karardı. Ay görünmez oldu. Bir boradır koptu. Yıldırımlar ortalığı inletmeğe, yağmur bardaktan boşanırcasına yağmağa başladı. Çalığ'ın, keskin borusu öterken çeriler yıldırım hızı ile fırlıyarak atlarına koşuştular. Yüzbaşı bir sıçrayışta atına atladı. «Ardımdan gelin! Tez davranın!» diye haykırdı. Korkunç yıldırımlar sağda solda çatlarken, dolu yüzlerini acıtırken yüz atlı karşıki dağa doğru dolu dizgin at sürdüler. Yüzbaşı, karşı yatan kara dağın eteklerindeki sığınaklara erişmek istiyor, atlılar ardısıra yarışıyordu. Fakat bu yarışma uzun sürmedi. Rüzgâr kendilerine doğru yaman bir uğultu ile esiyor, atların ve erlerin soluğunu tıkıyordu. Yüzbaşı durmadan, olduğu yerde atını şahlandırarak yüz geri etti: «Geri dön! Dört nala!» diye bağırdı. Atlar kamçılandı. Atlılar şimdi öncekinin tam aksine koşuyorlardı. Fakat rüzgâr karmakarışık ediyor, gidilecek yolu şaşırtıyordu. Atlar kesiliyordu. İliklerine kadar ıslanmışlardı. O güzel çayırlık batak olmuş, atların yolunu kesiyordu.

Şimdi, yarım günde geldikleri yere doğru kaçıyorlardı. Dayanıklı atları ile oraya pek çabuk varabilirlerdi. Fakat rüzgâr onları yarıyor, karanlık ve yağmur, yollarını şaşırtıyordu. Böylece bir iki saat koştular.

Yağmur kuduruyor, rüzgâr deliriyordu. Artık atlar da, erlere kulak asmaz olmuştu. Bir aralık yolları bir inişe geldi. Karanlıkta bu inişe saldırdılar. Burası ağaçlık bir yerdi. Buraya gelmek onlar için çok kötü oldu. Yağmurlar bu inişte sert akan bir dere yapmışlardı. Yıldırımlar ise ağaçlığı kasıp kavuruyordu. Korkunç takırtılarla düşen iki yıldırım bütün atları çileden çıkardı. Kişneyerek dereye atıldılar. Çalığ'ı üzerinden atan at deli gibi boşluğa doğru koşarken üzerine düşen bir yıldırımla yanıverdi. Çalık talihli çıkmıştı. Birkaç atlı dereye kapılmışlar, bağırıyorlardı. Kimse kimseye yardım edecek halde değildi. Atından düşmemiş, bir Işbara Alp kalmıştı. Atsız kalan erler ne yapacaklarını bilmiyorlardı, Kimi atını tutmıya savaşıyor, kimi sığınacak bir yer bulmıya çabalıyordu. Bir onbaşı kılıcını çekmiş, kendi buyruğundaki erleri bir düzene koymıya çalışıyordu. Yıldırımlar sıklaşmıştı. Yüzbaşı bir an durdu: «Türk Tanrısı bizden yüz mü çevirdi?» diye düşündü. Sonra sert, gür sesiyle şöyle haykırdı:

«— Hepiniz buraya gelin, yanımda toplanın!» Erler bu buyruğa baş eğerek toplandılar. Işbara Alp bağırdı: «Tanrı ya bizden yüz çevirdi, yahut kılıçlarımızı keskinleştirmek istiyor. Tiz olun, kılıçlarınızı çıkarıp şuraya yığın!»...

(Arkası gelecek sayıda)

[7] Gezlemek = nişanlamak

ROMA ZORUNA

KARŞI KOYANLAR

Alan, birçok alkış topladıktan sonra imparator Sezar'ın karşısına çıktı. Bütün başına gelenleri ona anlattı. Bu sırada, öldürdüğünü sandığı hâkimin de yaşadığı meydana çıktı. Kârvan başkanı ise sözünü tutarak Kozal ile Matyas'ın diyetlerini verdi ve Alan'la İhtiyar Kıbrısa dönmek için yola çıktılar.

LARININ YAKALANDIKLARINI ANLATTI. KERVAN BAŞKANI ALANI MÜKÂFATLANDIRMAK İÇİN ARKADAŞLARI KOZAL İLE MATYASIN DİYETLERİNİ VEREREK ONLARI KURTARDI. KOZAL ILE ALAN KIBRISA, KENDİ ÖZ YURTLARINA DÖNMEĞE KARAR VERDİLER. AYRILIK PEK GÜÇ OLACAKTI. FAKAT ARTIK DİNLENMEK İHTİYACINI HİS EDİYORLARDI:

(Sonu gelecek sayıda)

(Başı 1 inci sayıda)

Aşağıda, yenidünyanın acayip adamları, ince boyunlarının üzerindeki koca kafalarını tamamile arkaya devirmiş, şaşkın şaşkın radyoplanları seyrediyorlardı. Radyoplanın içindeki mikrotelefon,toprağın üstündeki sesleri büyülterek verdiği için, kocakafalıların ayaklarının altlarındaki patenlerin gıcırtıları işitiliyordu. Yenidünya adamları hâlâ konuşmuyorlardı. Bu iş, Demir'in gözüne çarptı :

— Çok tuhaf.. dedi. Bunların dili yok..

Fettah sordu :

— Peki.. bunlar nasıl konuşuyorlar öyleyse ?.

Sedat Çalışkan, güldü :

— Belki de gözlerile.. Fakat ben asıl kollarına şaşıyorum, heriflerin kolları marangoz metresi gibi seksen türlü bükülüyor.

Tek Erkmen:

— Şimdi onlar da bizi merak ederler, dedi.

Birden kabinenin kapısı açıldı ve genç bir kız sesi ortalıkta sevinçle çınlıyarak, hepsine başlarını çevirtti. Bu gelen Neclâ idi.

— Aklıma birşey geldi.. diyordu. Madem ki Fettah iyi kement atmasını biliyor. Bir kement atarak şunlardan birini yakalasak ta.. radyoplana çeksek.. Hiç olmazsa meraktan kurtulurduk..

Hepsi bu aklı alkışladılar.

— Yaşa.. hiçbirimizin aklına gelmemişti. Lâkin bu işi yapmak için, radyoplanları daha alçaltmak lâzım, haydi bakalım Sedat.. Bu iş size düşer..

Demir bu sözleri söyledikten sonra hemen radyotelefonun başına koştu:

— Allo.. R - 2.. Gökhan.. dedi, biz koca kafalılardan bir tane yakalıyacağız.. Fettah kement atacak.. Sonra onlarla ahbaplık edeceğiz.. Sen ne dersin?.

— Çok güzel.. Yalnız bize de izin ver.. Bizim İnci de kementçilikte ustalığını göstersin, o da bir tane yakalasın..

Demir azıcık düşündü. Sonra izin verdi. Arkadaşlarının da gönüllerinin hoş olması lâzımdı.

Makinist Sedat Çalışkan'ın yaptığı bir manevra ile radyoplan alçalırken, kocakafalılarda hiçbir kımıldanma görünmüyordu. Sanki radyoplanlara hemencecik alışıvermişlerdi. Kimbilir, belki onlarda da uçaklar vardı. Zaten izcilerin ormandaki kapaktan fırladıklarını gördükleri şeyler de kanatlı değil miydi..

Aşağıdaki altı yenidünya insanı radyoplanları seyretmek isterken birbirlerinden ayrılmışlardı. R - 1 ve R - 2 iyice alçaldılar. Yerden ancak yedi metre kadar bir yükseklikte durdular. Bu sırada R-1 in altındaki kapak birdenbire açıldı ve bir kement yere doğru uçtu. Arkasından R-2 den de böyle bir kement fırladı.

Doğrusu arapların ikisi de çok usta idiler. Daha ilk hücumda birer kocakafalı yakalamışlardı. Zavallılar kendilerini kurtarmak istedikçe, gövdelerinin etrafında kementler daha fena sıkıştı. Bir iki saniye içinde ikisi de radyoplanlara çekildiler ve kapaklar hemen kapandı.

R-1 ve R-2 yerden yüz metre kadar yükselerek havada durdular.

XXIV

Kocakafalıların dilleri

Aradan bir dakika ya geçti, ya geçmedi. Bütün izciler bu tuhaf yaratığın çevresine toplandılar. Bir hayal görmediklerine emin olmak ister gibi gözlerini uğuşturarak yeni dünya adamını süzüyorlardı. İlkönce lâf söyliyen Demir oldu:

— Tuh.. Ne oldu sizlere, heyecanınızdan titreşiyorsunuz.. Görmüyor musunuz?. Bak Kocakafalı bizimle konuşuyor, bize lâf söylüyor.. Ben düşüncelerini okuyorum, siz de okuyor musunuz ?.

Bir sürü ses yükseldi :

— Ooo.. ben de.. ben de okuyorum.

Demir ellerini kaldırarak :

— Susun.. dedi. Bakalım yanılıyor muyum? Bu kocakafalı benim anladığıma göre şöyle düşünüyor: (Bu yabancılar nereden geldiler? Beni neye bağladılar? Onlara birşey yapacak değilim.. Ben kendilerile anlaşmaktan başka birşey istemiyorum!) Bu, değil mi?. Kocakafalı böyle düşünmüyor mu?.

— Evet.. Evet.. Tamamile böyle düşünüyor.

— Sonra diyor ki : (Beni çözün.. Ben de sizin düşüncelerinizi okuyorum. Siz de bana birşey yapmak istemiyorsunuz.. Siz dünya adını verdiğiniz ve benimkinden çok uzak bir yıldızdan geliyorsunuz.. nasıl, böyle değil mi?.

Tek Erkmen bu sorgusuna da «Evet!» denildiğini görünce hiç durmadan koca kafalıya yanaştı ve bağlarını çözdü. Arkadaşlarına da:

— Bana teşekkür ediyor.. değil mi?. dedi.

Her yandan gene «Evet!» sesleri yükseldi. Yalnız İlhan, bu işten birşey anlayamadığını söyledi. Diğerleri de:

— Sahi.. dediler.. Biz anlaşıyoruz ama, nasıl?.

Ozaman Demir işi apaçık anlatmağa mecbur oldu:

— Meselâ okuldasınız.. İngilizce öğretmeniniz de bir İngilizdir. Bir kelime Türkçe bilmiyor.. Bu sırada siz bir yaramazlık yapsanız, gözleriniz öğretmeninizin gözlerine rastlasa, o hemen işi çakmaz mı?. Elbette anlar. Hattâ kendi kendine «Bu küçük gene bir hınzırlık yapıyor!.» der.. İşte bu da böyle, koca kafalının dili başka, fakat onun kafasından geçenleri biz, bizim kafamızdan geçenleri de o,güzelce anlıyoruz.

Sedat Çalışkan:

— Çok güzel bir dil.. dedi.

Demir:

— Elbet.. dedi, hiç çene yormağa lüzum yok. Şimdi bu adamcağızla hemen konuşmağa başlıyabiliriz. Yalnız biz meramımızı muhakkak konuşarak anlatmağa alışık olduğumuz için, gene söyliyelim, o da derdini gene bildiği gibi anlatsın.. değil mi?.

— Evet.. evet..

Sabiha atıldı:

— Herhalde birçok şeyler soralım.. Öğreneceğimiz şey çoook!..

XXV
Adanın esrarı

Demir arkadaşlarına sabırsızlıkla dedi ki:

— Şimdi susun artık..

Hep seslerini kestiler. Koca kafalı zaten âdeti üzere susuyordu. Yüzünde ne hayret ve korku gösteren birşey, ne de bir kırışıklık vardı. Hep o beyaz, gergin ve tuhaf surat.. Yalnız koca gözlerini devire devire etrafını süzüyor, her yanı gözden geçiriyordu. Demir:

— Çocuklar.. dedi, evvelâ küçük bir yuvarlak halinde dizilelim. Sonra bu adamcağızı da yormıyalım, bir yere oturtalım.

Koca kafalının verdiği cevabı, gene hepsi anladılar..

— Evet.. ben oturabilirim ama sizin gibi değil.

Bunu söylemesile beraber koca kafalının bacakları vücudunun içinde kayboldular, dışarda yalnız patenler kaldı. Ve:

— Biz uyurken de, uyanıkken de böyle dinleniriz.. dedi.

İlhan:

— Ay.. diye bağırdı. Siz yatmaz mısınız?.

— Hayır yatmayız.. Fakat yatmanın ne demek olduğunu biliriz. Çünkü yıldızımızın üzerinde bulunan diğer bir cins yaratık ta sizin gibi oturur ve yatarlar..

Demir:

— Şimdi, bırakın da her kafadan bir ses çıkmasın.. dedi. Ben sorayım, hep dinliyelim.

Kabinede derin bir sessizlik peyda oldu. Hepsi safi kulak kesildiler. Ne tuhaf bir haldi bu!..

Demir sorgularına başladı:

— Her şeyden evvel bize üzerinde bulunduğumuz adadan anlatınız. Niçin bu adada toprağın yüzünde kimsecikler yok. Neye hepiniz yer altında yaşıyorsunuz? Yenidünyada dört ayaklı hayvanlar, böcekler, uçan kuşlar yok mu?.

Koca kafalı, düşüncelerile bunlara cevap verdi. Hepsi de anladılar.

— Yeni dünya dediğiniz, yıldızımızda her türlü hayvanlar, böcekler ve kuşlar vardır. Burada korkunç ve iri canavarlar da vardır. Yalnız sizin şimdi üzerinde bulunduğunuz bu ada da hayvan yaşaması yasaktır. Zira burası pek fena bir yerdir. Diğer cins yaratıkların katillerini biz buraya sürgün ve hapsederiz. Bu, sizin yenidünya ve bizim Sakalma adını verdiğimiz yıldızda üç çeşit yaşayan yaratık vardır. Bu yaratıkların en yüksek ve akıllı cinsi biziz.. Bizim cinse, sizin de dediğiniz gibi koca kafalı; bizim dilimizce Ronkor derler. Ronkor, cinsi burada yaşayan yaratıkların en ilerlemişi, en akıllısıdır.

Bizim beynimiz pek büyüktür. Hem vücudü idare eder hem de nefes alma aleti işini görür.. Makineli patenlerimizle yürürüz.. Kollarımızdaki sivri parmaklarımızla kendimizi çok iyi koruyabiliriz.. Diğer bir cins yaratığın adı Zibui'dir. Onlar size çok benzerler. Akıllıdırlar ama, hiç ilimden, fenden anlamazlar. Sakalma'nın daha iyi keşfedilmemiş bir parçasında otururlar. Aralarında bir dilleri vardır fakat biz düşünceleri anladığımız için o dili de anlarız.. Üçüncü cins yaratıklara ise biz Pufus adını veririz. Pufus'lar, Zibui'lerle aynı cinstendirler, yalnız daha küçük yapılı ve daha uyuşkan ahlâklıdırlar. Fakat çokluk oldukları için, hayli tehlikelidirler. Burada dört ayaklı, kuş, sürünen hayvanlar da vardır. Adanın tenha olmasının sebebi, bizim Zibui'lerin ayak diremelerinden korkup, onları mağaralarda hapsetmemiz ve onlara hayat veren güneşin yüzünü göstermemek isteyişimizdir. Gayet sade yollarla adada bulunan bütün hayvanları

SPOR

Haftanın Maçları

Havanın gayet iyi olması çoktandır iyi bir spor havasına hasret çeken seyircileri bu hafta Taksim alanına toplamıştı. Zaten en mühim maçlar da Taksimde idi. Kadıköyde; yağan yağmurların sahayı top oynanamıyacak bir hale getirmesinden maçlar tatil edilmişti.

TAKSİM :

İlk maçı Galatasaray - Vefa yaptılar. Vefa'nın her hafta biraz daha düzelen oyununun bu maça yapacağı tesiri görmek isteyenler sahaya erkenden dolmuşlardı. G. Saray, hücum hattının sağ iç mevkiine Süleyman'ı koyarak forveti biraz daha kuvvetlendirmişti.

Saha çamur içindeydi. Ne top kontrolu ne de isabetli pas vermek mümkün oluyordu.

İş yalnız adale kuvvetine kalıyordu. Bundan ise tabiatile sert oyun çıkıyordu. Bunun içindir ki Hakem Vefa'dan bir müdafi ile G. Saray'ın merkez muhacimini sahadan çıkardı.

Birinci devre oyun çok sıkı ve heyecanlı oldu. G. Saray Necdet'in ayağile ilk golü ve Süleyman'ın ayağile de 2 ci ve üçüncü göllerini attı. İkinci devre oyun nisbeten yavan geçti. G. Saray hakim oynamasına ve birçok gol fırsatları elde etmesine rağmen başka gol çıkaramıyarak maçı 3-0 galip bitirdi.

Sıra Güneş - Fener maçına gelince halk artık iyice sabırsızlanıyordu. Derken balkondan her iki takım alkışlar arasında sahaya çıktı. Fener bilinen kadrosunu muhafaza etmesine mukabil Güneş sol hafa İbrahim'i ve sağ hafa genç bir oyuncu olan Yusuf'u almıştı. Kalede Cihad'ı ve sol içte de Daniş'i oynatıyordu.

Oyun kısmen Fener'in ve kısmen de Güneş'in hakimiyetinde geçti. Diyebiliriz ki Fener'den böyle bir maç beklemiyorduk. Belki de sahanın çamur oluşu kendi oyunlarına müsait değildi. Fakat muhakkak olan birşey varsa o da Güneş'e kendilerini kaptırmalarıydı. İlk devre sıfır sıfır berabere bitti. Her iki kale de bu devrede bir iki mühim tehlike atlattı. 2 ci devrenin 20 ci dakikasında Naci'nin uzaktan çektiği ve Güneşin kalecisi Cihad'in seyrine doyamadığı bir şüt Fener'in galibiyetini temin etti.

---

korkutup kaçırdık.. Böylece Zibui'ler, ayak direyip toprağın yüzüne çıkarlarsa yiyecek birşey bulmalarına engel olduk. Çünkü onlar yirmi dört saat birşey yiyemediler mi yarı ölü gibi olurlar.

Bu sırada Demir'in aklından, Ronkor'un kim olduğu geçiyordu. Öteki derhal anladı:

— Biz, burada elli kadar Ronkoruz.. Zibuilerin bekçileriyiz.. Yirmi beşle otuz yaşları arasında bulunan bütün Ronkorlar bu işi bir kere görmeğe mecburdurlar. Fakat biz burada bütün sene kalmayız..

— Çok güzel.. çok teşekkür ederiz.. yalnız birşey daha var.. biz o esrarlı kapağın yanına geldiğimiz zaman içerden bir sürü sesler duyduk. Dumanlar gördük, sonra havaya doğru uçan iki kanatlı ok gördük..

— Anlıyorum, hiçbir yarık olmadığı halde dumanların nereden çıktığını soruyorsunuz.. Mağaraların üstündeki toprak benim boyumun iki misli kalınlıktadır. Mağaraların tavanları madendir. Bu tavan arasında bacalar oyulmuştur. Bacaların üzerindeki toprak çok yumuşak ve hafiftir, oralardan duman çıkabilir. Duyduğunuz seslere gelince onlar da, geniş mağaraların her tarafına yiyecek ve içecek taşıyan trenlerden gelmiş olsa gerek..

— Peki hapiste olan Zibuiler ne yaparlar?.

— Onu anlatmağa lüzum yok.. Ben bekçilerin başkanı olduğum için, size mağaraları göstereceğim.. Okları sormuştunuz.. Bu oklar bizim postacılarımızdır. İki parçadır. Birisi maden kısmıdır ve makinelidir. Diğer kısmı ise yaşayan bir yaratıktır. Sakalma'nın göğünde uçan kertenkele gibi bazı hayvanlar vardır. Bunlar kanatla değil de, daha ziyade elektrik cereyanile hareket ederler.. Size söyliyemiyeceğim bir tabiat sırrı yüzünden bu kertenkeleler havada yıldırım gibi yol alırlar. Bizim bilginlerimiz, Maniz adı verilen bu hayvanları alıp terbiye etmişlerdir. Sonra üzerlerine madenden bir parça kaplanmıştır. Manizler birkaç milyondurlar.

(Arkası gelecek sayıda)

OYUNLAR

İşte bütün bir maçta birçok golleri kurtaran Cihat tecrübesizliği neticesi bir gol yedi. Yedi ama koca 3 puvandan da takımını mahrum etti.

Bundan sonraki oyun Fener'in müdafaaya çekilmesile ve Güneş'in de çırpınmasile nihayet buldu.

Güneş'ten bilhassa başta Faruk olmak üzere Reşat, Rebiî, Rasih ve Fikret'i adım adım takip etmesile Yusuf muvaffak olmuşlardır.

İbrahimin, nerede o eski oyunları. Daniş te çok bozuktu. Selâhattin çok çalım yapıyordu.

Fener'den bilhassa birinci devrede Fikret gene o seyyal oyunu ile Güneşi allak bullak etti. Niyazi iyi idi. Üç orta ise hiç anlaşamıyordu. Bereket haf hattına; müdafaada Fazıl, Yaşar' dan daha iyi idi. Yaşar bazan haddinden fazla sertliğe kaçıyordu.

ŞEREF ALANINDA:

İlk maçı ikinci kümeden Davutpaşa-Karagümrük yaptılar ve 0 - 0 berabere kaldılar.

İkinci maç İ.Spor-Hilâl arasında oynandı. Tabiî bu maçta da bir hayli yani 8 tane gol yiyen Hilâlliler maçı 1 - 8 mağlup bitirdiler.

Son maç Beykoz - Beşiktaş arasındaydı. Bu maç ta hayli sıkı ve heyecanlı oldu. Beykozlular birinci devreyi kuvvetli rakiplerine attıkları bir golle galip bitirmelerine rağmen 2 ci devrede yedikleri 2 golle maçı 1-2 kaybettiler.

1936-37 İSTANBUL LİK MAÇLARI

Her hafta sonunda durumları, maçların neticeleri, böyle cetveller halinde «ATEŞ» te gösterilecektir.

1.ci küme -A- takımlarının son vaziyeti

KARŞILAŞAN TAKIMLAR	Anadolu	Beşiktaş	Beykoz	Eyüp	Fener	G. S.	Güneş	Hilâl	İs. Spor	Süley.	Topkapı	Vefa	Gol Attığı	Gol Yediği	Puvan	Derece
Anadolu	**A**	1-3	1-4	0-2		1-3	0-4	1-0	0-5	5-0			9	21	12	9
Beşiktaş	3-1	**T**	2-1	11-2	0-2	2-1			0-0	3-1	5-0	4-1	31	9	24	1
Beykoz	4-1	1-2	**E**	1	1 0-5	0-4	1-4	3-1	8-0		2-2	0-0	20	20	19	5
Eyüp	2-0	2-11	1-1	**Ş**	0-3		0-0	1-0	5-1		1-6	1 3	13	25	18	6
Fener		2-0	5-0	3-0	**Ç**		1-0	7-0	2-0	2-0		8-0	30	0	24	1
G. S.	3-1	1-2	4-0			**O**	1-1	7-0		2-1	12-1	3-0	33	6	21	3
Güneş	4-0		4-1	0-0	0-1	1-1	**C**	7-0		3-1	6-0	3-1	28	5	23	2
Hilâl	0 1		1-3	1-0	0-7	0-7	0-7	**U**	1-8	1-2	1-4	2-10	6	49	9	10
İs. Spor	5-0	0-0	0-8	1-5	0-2			8-1	**K**	1-1	4-6	2-2	21	25	16	7
Süly.	0-5		1-3		0-2	1-2	1-3	2-1	1-1	**L**	6-4	0-3	12	24	14	8
Topkapı		0-5	2-2	6-1		1-12	0-6	4-1	6-4	4-6	**A**	2-6	25	43	16	7
Vefa		1-4	0-3	1-0	8-0	3-1	3-10	2-2	3-0	6-2	**R**		26	25	20	4

2ci küme -A- takımlarının son vaziyeti

KARŞILAŞAN TAKIMLAR	A. Hisar	A. Ordu	Beylerbeyi	Davutpaşa	Doğan spor	Fener yılmaz	Galata spor	Karagümrük	Kasımpaşa	Ortaköy	Gol Attığı	Gol Yediği	Puvan	Derece
A. Hisar	**A**	2-3		-	3-1		1-0		2-4	7-1	15	9	11	2
Altın ordu	3 2	**T**			5-0		1-1	3-1	2-1	6-1	20	5	17	1
Beylerbeyi			**E**	1-1		3-2	1-0		3-2		8	5	11	2
Davutpaşa			1-1	**Ş**	1-2	1-0		0-0	0-10	3-3	8	16	11	2
Doğan spor	1-3	0-5		2-1	■		2-1	2-1			7	11	10	3
Fener yılmaz			2-3	0-1		**Ç**		2-3		2-0	6	8	6	4
Galata spor	0-1	1-1	0-1		1-2		**O**			6-1	2	5	5	5
Karagümrük		1-3		0-0	1-2	3-2		**C**			5	7	7	7
Kasımpaşa	4-2	1-2	2-3	10-0		1-0			**U**		18	7	11	2
Ortaköy	1-7	1-6		3-3	0-2	1-6				**K**	6	24	5	5

7481 Numaralı Kaçak
Ölüleri dirilten doktor

Büyük Sinema romanı: 7

(Arkası gelecek sayıda)

KISKAÇ HAMDİ

Artık fazla beklemeğe lüzum kalmadı. İkincikânunun 15 inde hepiniz bu adamı göreceksiniz.. Ozaman boşuna beklemediğinizi, boşuna meraklanmadığınızı anlıyacaksınız.. Çünkü onun yaptıkları, onun başından geçenler, ancak öyle bir adamın başından geçebilir. **Kıskaç Hamdi** 'nin serüvenlerini beraber yaşamak, o heyecanları siz de tatmak isterseniz, 15 ıkincikânunu bekleyiniz..

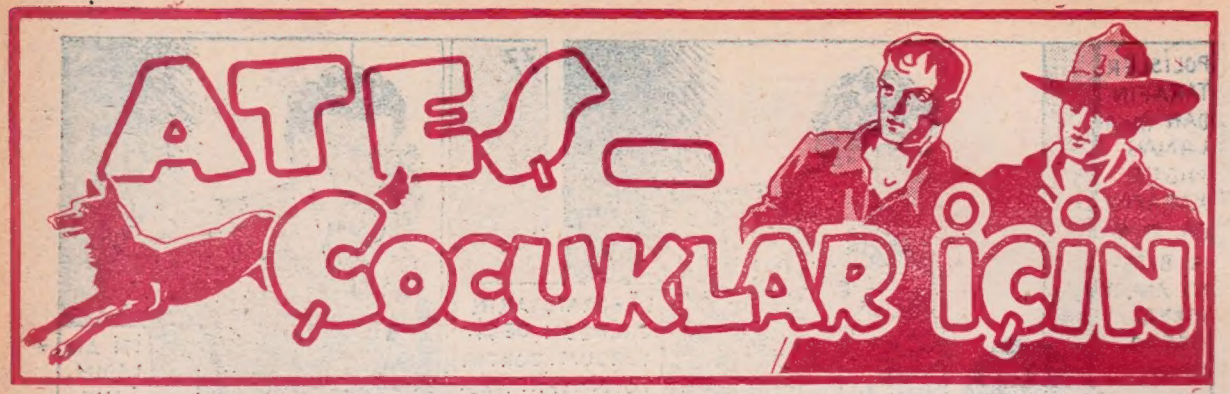

ABONE — İLÂN

Altı aylığı 26 sayı 130 Kuruş
Yıllık abone 52 „ 250 „
Bir sayıfalık ilân 1 defa için 15 Lira
Santim murabbaı 5 kuruştur.

İDARESİ

İstanbul : Ankara caddesi No. 115 de
Türkiye Yayınevi tarafından çıkarılır.
Basıldığı yer: T Ü R K İ Y E Basımevi
Sahip ve U. Yazı Direktörü Tahsin DEMİRAY

Bu çocuklar kimin oğlu?

Yeni B U L M A C A Serimiz: 1

A. Baba

Bu sayıda yeni bir bulmaca serisine başlıyoruz. Seri altı sayı sürecektir. Her sayıda yukarıda gördüğünüz altı çocuğun ve yanına da: **A. B. C. D. E. F.** adlı, altı babanın resmini vereceğiz. Okurlarımız, birden altıya kadar numaralı çocukların, teker teker hangi babanın çocukları olduğunu bulacaklardır.

Ressamımız bu resimlerde her oğlu, kendi babasına güzelce benzetti. Okurlarımız bulmacaları çözerken benzeyişlere dikkat edecek ve hangi oğlun, hangi babanın çocuğu olduğunu kolayca bulabileceklerdir.

Altı bulmacanın çözülerini ayrı ayrı bize bildirmiyeceksiniz. **F.** babanın resmi de verilip bütün seri tamam oluncaya kadar bekliyecek ve hepsini birden idaremize göndereceksiniz.

Bu seri için 10.000 kuruşluk çeşitli hediyeler hazırlanmıştır. Bunları gelecek sayıda bildireceğiz.